

27 Οκτωβρίου, 1993

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΑΡΧΗΣ ΛΙΜΕΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ. 558/91, 642/91)

Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Προσβολή περισσότερων διοικητικών πράξεων στο ίδιο δικόγραφο — Συνάφεια — Κρίση περί υπέρξεως συναφείας στην εξετασθείσα υπόθεση.

Οι περί της Αρχής Λιμένων Κύπρου (Σχέδια και Λοιποί Όροι Υπηρεσίας Υπαλλήλων) Κανονισμοί του 1982 (Κ.Δ.Π. 317/82) — Μέρος IV, Κανονισμοί 1(1) και 3 και Καν. 2(2) του Μέρους I, σε συνδυασμό με το βασικό Νόμο — Περιεχόμενο — Όρος "όροι υπηρεσίας" — Ερμηνεία και διαπίστωση παραβάσεως Νόμου, στην κριθείσα περίπτωση.

5

10

Αρχή Λιμένων Κύπρου — Υπάλληλοι — Διορισμοί — Προσόντα — Εμπίπτει στη δικαιοδοσία του αρμοδίου οργάνου, η μόρφωση πρωτογενούς γνώμης, ως προς το αν υποψήφιος κατείχε πρόσθετο προσόν — Υποχρέωση έρευνας.

15

Ακυρωτική Απόφαση — Συνεκδικαζόμενες προσφυγές — Επιτυχία της μιας, αφήνει την άλλη χωρίς αντικείμενο, όταν στρέφονται κατά της αυτής πράξης.

Ανάπηροι — Ο περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμος (Ν.1/90), Άρθρο 44 — Περιεχόμενο ρύθμισης και ερμηνεία — Παράβαση του Νόμου, στην κριθείσα περίπτωση διορισμών, στην Αρχή Λιμένων Κύπρου.

20

Με τις συνεκδικασθείσες προσφυγές προσβλήθηκε ο διορισμός των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Λιμενικού Λειτουργού, 2ης Τάξης, που όμως ήταν το αποτέλεσμα δύο, κατ' αρχήν, διαδικασιών

25

πλήρωσης των επίδικων θέσεων.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, εν μέρει ακυρώνοντας τις επίδικες αποφάσεις, αποφάσισε ότι:

5

1. Παρά τη συμπροσβολή δύο διοικητικών πράξεων, δεν τέθηκε ζήτημα απαράδεκτου της δεύτερης από αυτές και δικαιολογημένα. Κάτω από τις ιδιαίζουσες συνθήκες λήψης τους, μπορούν να θεωρηθούν ως συναφείς. Το Διοικητικό Συμβούλιο συνένωσε ουσιαστικά τις δύο διαδικασίες διορισμού σε μία και ακριβώς εγείρεται ζήτημα νομιμότητας αυτού του χειρισμού.

10

2. Δεν εκδόθηκαν από την Αρχή ειδικοί Κανονισμοί επί του προκειμένου και μπορεί να λεχθεί ότι εφαρμόζονται στην περίπτωση κατ' αναλογία, όσα ισχύουν για τους δημόσιους υπαλλήλους.

15

Οι περί Αρχής Λιμένων Κύπρου (Σχέδια και Λοιποί Όροι Υπηρεσίας Υπαλλήλων) Κανονισμοί του 1982 (Κ.Δ.Π. 317/82) περιέχουν ειδική πρόνοια (Βλ. Κανονισμό 3 του Μέρους IV) ως προς τα κριτήρια προαγωγής. Ειδικά δε ως προς τον τρόπο προσδιορισμού της αρχαιότητας των υπαλλήλων παραπέμπουν όχι στα ισχύοντα για τους δημόσιους υπαλλήλους γενικά αλλά ειδικά στο Άρθρο 36 των περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμων του 1967-1981 που ίσχυαν τότε. Η υπόθεση *Ιωάννα Πουλλή* αναφερόταν σε προαγωγές. Αποφασίστηκε με γνώμονα τον πιο πάνω ειδικό Κανονισμό, χωρίς να εξεταστεί ο Κανονισμός 1(1). (Βλ. σχετικά και τη διαφορετική απόφαση στην υπόθεση *Νίκος Ψαθάρης και Άλλοι ν. Αρχή Λιμένων*.)

20

25

30

Διαπιστώνεται παράβαση του Νόμου. Η διαζευκτική επιχειρηματολογία της Αρχής, ως προς την αδυναμία εφαρμογής του Νόμου, ενόψει της χρονικής στιγμής της δημιουργία των θέσεων, δεν ευσταθεί.

35

3. Ανεξάρτητα από το εφαρμόσιμο του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 1/90) θεωρείται ορθή η εναλλακτική θέση των αιτητών, πως, εν πάση περιπτώσει, ήταν απαραίτητη η δημοσίευση των θέσεων στα πλαίσια των κανόνων της χρηστής διοίκησης και ακόμα προς προσδιορισμό του ουσιαστικού χρόνου κατοχής των προσόντων αλλά, και της αποτίμησης της αξίας των υποψηφίων που θα εκδήλωναν ενδιαφέρον για τις θέσεις αυτές. Η διαδικασία που είχε προηγηθεί, αφορούσε, όπως ορθά σημειώνει και ο Διευθυντής της Αρχής στο σημείωμά του της 26 Μαρτίου 1991, μόνο στις 11 θέσεις που ήταν κενές τότε. Οι υποψηφιότητες που υποβλήθηκαν αφορούσαν εκείνες τις θέσεις μόνο και όχι άλλες. Ο γραπτός διαγωνισμός που

40

διεξάχθηκε ήταν μέθοδος αξιολόγησης κατά το χρόνο που διεξήχθηκε ως προς τις θέσεις εκείνες. Το ίδιο και όσα άλλα συνυπολογίστηκαν ως προσδιοριστικά της αξίας των υποψηφίων. Η δημοσίευση των θέσεων υποχρεωτικά θα μετέθετε σε χρόνο μέλλοντα, όσα θα συναρτώνταν, τόσο προς την κατοχή των προσόντων, όσο και προς τη συγκριτική αξία των υποψηφίων που θα μπορούσε να ήταν ή να μην ήταν οι ίδιοι. Η επιλογή των εννέα καταλληλότερων από τον τελικό κατάλογο που καταρτίστηκε, για τους σκοπούς άλλης διαδικασίας και η ουσιαστική συγχώνευση των δύο διαδικασιών, ανεπίτρεπτα και χωρίς νομοθετική κάλυψη, πρόσδωσε στα όσο προηγήθηκαν διαχρονική σημασία. 5
10

Στην υπόθεση *Ανδρέας Γεωργίου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας*, κρίθηκε ότι η παράλειψη δημοσίευσης θέσης πρώτου διορισμού και προαγωγής, συνιστούσε παράβαση του Νόμου, μη ουσιώδη όμως στην περίπτωση εκείνη. Τα γεγονότα εκεί ήταν εντελώς διαφορετικά. Θεωρείται ότι έχει στοιχειοθετηθεί λόγος ακυρότητας της απόφασης για πλήρωση των εννέα θέσεων από τον τελικό κατάλογο που καταρτίστηκε για τους σκοπούς της προηγηθείσας διαδικασίας. 15
20

4. Εμπίπτει στη δικαιοδοσία του αρμόδιου οργάνου η διαμόρφωση πρωτογενούς γνώμης ως προς το αν υποψήφιος κατείχε ή όχι πρόσθετο προσόν. Είναι φανερό πως το Διοικητικό Συμβούλιο, δεν έστρεψε την προσοχή του προς αυτή την κατεύθυνση. Από τη μελέτη του φακέλου προκύπτει μόνο αναφορά της Υπηρεσιακής Επιτροπής στα πιστοποιητικά που επισυνάφθηκαν από τον αιτητή και από μία ακόμα υποψήφια. Η οποιαδήποτε αμφιβολία ως προς την αποδεικτική δύναμη των πιστοποιητικών, θα έπρεπε να οδηγήσει στη διεξαγωγή έρευνας. 25
30

Δεν διεξάχθηκε οποιαδήποτε έρευνα, δεν έγινε αναφορά στο θέμα από το Διοικητικό Συμβούλιο και το συμπέρασμα είναι πως, όσο και αν τεκμαίρεται ότι μελετήθηκαν οι φάκελοι στο σύνολό τους, δεν διαμορφώθηκε άποψη ως προς το αν ο αιτητής είχε ή όχι το πρόσθετο προσόν. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να γνωρίζει ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα της σύγκρισης των υποψηφίων στην περίπτωση που θα εθεωρείτο ότι ο αιτητής κατείχε το πρόσθετο προσόν. Δεν είναι δυνατό να προβλέψει αν το Διοικητικό Συμβούλιο θα ήταν διατεθειμένο να το παραγνωρίσει και αν ναι με ποια αιτιολογία. Για το λόγο αυτό η απόφαση ως προς το διορισμό των ενδιαφερομένων μερών που προσβάλλει η πρ. 558/91 είναι άκυρη. Στην πρόσφατη απόφαση *Κυπριακή Δημοκρατία μέσω της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας ν. Ηλία Υφαρίδη και Άλλοι*, η Ολομέλεια εξήγησε πως δεν παρίσταται ανάγκη ειδικής αιτιολόγησης, όταν τόσο ο αιτητής όσο και το ενδιαφε- 35
40

ρόμενο μέρος έχουν πρόσθετο προσόν. Στην παρούσα περίπτωση δεν υπάρχει διατυπωμένη κρίση του Διοικητικού Συμβουλίου, ως προς το αν η άλλη υποψήφια έχει τελικά το πρόσθετο προσόν και δεν μπορούν να γίνουν εικασίες ούτε στην περίπτωση της.

5

5. Η επιτυχία της μιας από τις συνεκδικαζόμενες προσφυγές που στρέφονται κατά της ίδιας απόφασης, καθιστά την άλλη χωρίς αντικείμενο.

10

6. Σύμφωνα με το Άρθρο 44 του Νόμου 1/90, όταν ανάπηρος υποψήφιος κατέχει όλα τα απαιτούμενα από το Σχέδιο Υπηρεσίας προσόντα, θα προτιμάται εφόσον το αρμόδιο για την επιλογή όργανο ικανοποιείται ότι (α) διαθέτει τις ικανότητες για να ασκεί τα καθήκοντα της θέσης, και (β) δεν υστερεί, όταν συγκρίνεται με τους υπόλοιπους υποψηφίους, σε αξία και προσόντα. Ο αιτητής στη πρ. 642/91 είχε επισυνάψει στην αίτησή του για διορισμό προσωρινό απολυτήριο από την Εθνική Φρουρά, που του χορηγήθηκε επειδή εκρίθη ως ακατάλληλος για στρατιωτική θητεία και σχετικό πιστοποιητικό της Επιτροπής Ανακουφίσεως Παθόντων.

15

20

Επομένως, έθεσε σαφώς ζήτημα αναπηρίας του σε σχέση με την αίτησή του για πρόσληψη. Η διαπίστωση ότι είχε τα προσόντα της θέσης, στο πλαίσιο του Νόμου 1/90 που και η Αρχή αποσκοπούσε να εφαρμόσει, έθετε θέμα έρευνας ως προς την συνύπαρξη των δύο προϋποθέσεων για την προτίμησή του. Τέτοια έρευνα δεν έχει διεξαχθεί. Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής, ως το αρμόδιο για την επιλογή όργανο, δεν ασχολήθηκε με το ζήτημα και βέβαια δεν είναι για το Δικαστήριο να εκφράσει άποψη είτε ως προς το αν ο αιτητής ήταν ανάπηρος με την έννοια του Νόμου είτε ως προς τα υπόλοιπα προσ απαιτούμενά του.

25

30

35

Το Διοικητικό Συμβούλιο έκρινε ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη υπερέχουν του αιτητή. Τίθεται έτσι ζήτημα αν με αυτό τον τρόπο ελλείπει η προϋπόθεση του Νόμου να μην υστερεί έναντι των άλλων υποψηφίων έτσι που να μην μπορεί σε καμιά περίπτωση να τίθεται ζήτημα προτίμησης του αιτητή ως εκ της προβληθείσας αναπηρίας του. Στην υπόθεση *Ελπινίκη Γεωργίου ν. ΕΔΥ*, κάτω από ανάλογες συνθήκες, εκρίθη πως παρά την απόφαση της ΕΔΥ ότι η κατ' ισχυρισμό ανάπηρη υποψήφια υστερούσε, θα έπρεπε να είχε γίνει σχετική έρευνα και για το λόγο αυτό η απόφαση ακυρώθηκε.

40

Η κρίση ως προς το συσχετισμό της αξίας και των προσόντων του ανάπηρου υποψηφίου, προς τα αντίστοιχα των συνυποψηφίων του, δεν συνδέεται με την αναπηρία του. Μορφώνεται με γνώμονα όσα εύ-

λογα μπορούν να συναρτηθούν προς αυτά τα κριτήρια. Ενόψει τέτοιας κρίσης, η αναπηρία του υποψήφιου δεν είναι δυνατό να δραματίσει ρόλο κατά το Νόμο όσο και αν, όπως στην παρούσα υπόθεση, δεν στράφηκε η προσοχή του αρμόδιου οργάνου προς την κατεύθυνση της σχετικής νομοθετικής πρόνοιας. Φτάνει αυτή η κρίση να μπορεί να επικυρωθεί ως εύλογα επιτρεπτή.

5

Εφόσον τίθεται ζήτημα εφαρμογής του Άρθρου 44, το ζητούμενο δεν είναι πλέον αν ο ανάπηρος υποψήφιος είναι έκδηλα υπέρτερος των ενδιαφερομένων μερών. Είναι σαφώς διαφορετικό και οπωσδήποτε λιγότερο. Αποκτά σημασία η κατ' ισχυρισμόν αναπηρία και εγείρεται ζήτημα έρευνας ως προς αυτή όταν, πάνω στη βάση των αντικειμενικών δεδομένων, καταφαίνεται πως η κρίση ως προς το ότι υστερεί ανάπηρος έναντι των ενδιαφερομένων μερών σε αξία και προσόντα, δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή.

10

15

Θα μπορούσε να λεχθεί ότι πάνω στη βάση του συνόλου των δεδομένων ήταν εύλογα επιτρεπτή η επιλογή που έγινε. Όμως δεν είναι αυτό το ζητούμενο στην περίπτωση που τίθεται θέμα εφαρμογής του Άρθρου 44 του Νόμου 1/90, για προτίμηση ανάπηρου. Χρειάζεται, αν πρόκειται να μὴν προτιμηθεί ο ανάπηρος, να κριθεί ότι υστερεί έναντι των συνυποψηφίων του. Κρίνεται πως, παρά την υποδεέστερη αξιολόγηση του αιτητή στην προφορική εξέταση, ενόψει της καλύτερης απόδοσής του στη γραπτή εξέταση, δεν θα ήταν εύλογα επιτρεπτό να θεωρηθεί ότι υστερεί σε αξία σε σχέση με τρία ενδιαφερόμενα μέρη. Επομένως, σε ό,τι αφορά αυτά τα τρία ενδιαφερόμενα μέρη, αποκτά σημασία αν ο αιτητής ήταν ανάπηρος με την έννοια του Νόμου και αν γενικά συνέτρεχαν και οι υπόλοιπες προϋποθέσεις του Νόμου, προκειμένου να προτιμηθεί. Η παράλειψη οποιασδήποτε αναφοράς στο ζήτημα αυτό και η μὴ διεξαγωγή οποιασδήποτε σχετικής έρευνας, συνιστά λόγο ακυρότητας των διορισμών.

20

25

30

Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

35

Πουλλή v. Αρχής Λιμένων Κύπρου (1992) 4 Α.Α.Δ. 3885,

Κυπρή κ.ά. v. Αρχής Λιμένων Κύπρου (1993) 4 Α.Α.Δ. 542,

Kastellani v. Ports Authority (1987) 3 C.L.R. 1300,

40

Ψαθάρης κ.ά. v. Αρχή Λιμένων Κύπρου (1992) 4 Α.Α.Δ. 3917,

Γεωργίου κ.ά. v. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1443,

Δημοκρατία ν. Υφαρίδη και Άλλου (1993) 3 Α.Α.Δ. 280,

Μιλτιάδους κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1318,

5 *Δημοκρατία ν. Χαραλάμπους και Άλλου (1992) 3 Α.Α.Δ. 251,*

Γεωργίου ν. Ε.Δ.Υ. (1991) 4 Α.Α.Δ. 4104.

Προσφυγές.

10

Προσφυγές εναντίον των αποφάσεων της Αρχής Λιμένων Κύπρου με τις οποίες διορίστηκαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση Λιμενικού Λειτουργού, 2ης τάξης, αντί των αιτητών.

15

I. Νικολάου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 558/91.

A. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 642/91.

A. Αλεξάνδρου για T. Παπαδόπουλος, για τους Καθ' ων η αίτηση.

20

M. Χριστοφίδου για K. Ευσταθίου, για τα Ενδιαφερόμενα μέρη 1,2,3,4,7,8,11,12,13,16,18 και 19 στην Υπόθεση Αρ. 642/91 και για όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη στην Υπόθεση Αρ. 558/91.

25

Cur. adv. vult.

30

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής Λιμένων Κύπρου με δυο διαδοχικές αποφάσεις του, ημερομηνίας 10 Απριλίου 1991 και 16 Απριλίου 1991, προέβη πρώτα σε έντεκα και στη συνέχεια σε άλλους εννέα διορισμούς στη θέση του Λιμενικού Λειτουργού 2ης τάξης. Με την Προσφυγή 558/91 του Εμμανουήλ Βασιλείου προσβάλλεται το κύρος των δέκα από τους διορισμούς. Μετά την εγκατάλειψη και απόρριψη της προσφυγής 642/91 του Μ. Παύλου κατά των ενδιαφερομένων μερών Δ. Γ. Πίστου και Κ. Ιωάννου, παρέμειναν ως αντικείμενο της οι 18 από τους διορισμούς. Οι δυο προσφυγές στρέφονται κατά των ίδιων διοικητικών πράξεων και συνεκδικάστηκαν.

35

40

Παρά τη συμπροσβολή δυο διοικητικών πράξεων δεν τέθηκε ζήτημα απαράδεκτου της δεύτερης από αυτές και νομιζω δικαιολογημένα. Κάτω από τις ιδιάζουσες συνθήκες λήψης τους, μπορούν να θεωρηθούν ως συναφείς. Το Διοικητικό Συμβούλιο συνένωσε ουσιαστικά τις δυο διαδικασίες διορισμού σε μια και ακριβώς εγείρεται ζήτημα νομιμότητας αυτού του χειρισμού.

Στον προϋπολογισμό της Αρχής για το 1990 υπήρχαν 11 κενές θέσεις Λιμενικού Λειτουργού Δεύτερης Τάξης. Στις 16 Νοεμβρίου 1990 η Αρχή προκήρυξε με δημοσίευση στον τύπο τις 11 θέσεις. Υποβλήθηκαν 546 αιτήσεις. Οι 524 από τους αιτητές κρίθηκαν από την αρμόδια Υπηρεσιακή Επιτροπή ότι από πρώτη άποψη συγκέντρωναν τα ελάχιστα τυπικά προσόντα του σχεδίου υπηρεσίας. Αποφασίστηκε να υποβληθούν σε γραπτή εξέταση στην οποία συμμετέσχαν οι 461 από τους υποψηφίους. Η Υπηρεσιακή Επιτροπή κάλεσε σε προφορική εξέταση τους 72 από τους υποψηφίους που συγκέντρωσαν τουλάχιστον 25 μονάδες στα αγγλικά και στις γενικές γνώσεις. Οι υπόλοιποι θεωρήθηκαν ότι απέτυχαν και αποκλείστηκαν. Ως αποτέλεσμα των προφορικών εξετάσεων και μετά από συνεξέταση των υπόλοιπων στοιχείων που εξειδικεύονται στην έκθεση της Υπηρεσιακής Επιτροπής, καταρτίστηκε προκαταρκτικός κατάλογος από 44 υποψηφίους. Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής δεν περιορίστηκε στους 44 του προκαταρκτικού καταλόγου. Κάλεσε σε προφορική εξέταση και τους 72 που θεωρήθηκαν ότι πέτυχαν στη γραπτή εξέταση. Με διαδοχικές συγκρίσεις επελέγησαν πρώτα οι 33 καταλληλότεροι, μετά οι 26 και τελικά οι έντεκα που διορίστηκαν.

Λόγω της ανάληψης από την Αρχή εργασιών του Τμήματος Τελωνείων είχε ζητηθεί η δημιουργία άλλων εννέα θέσεων. Η έγκριση της Βουλής εξασφαλίστηκε στις 10 Απριλίου 1991 και οι επιπρόσθετες θέσεις περιλήφθηκαν στο προϋπολογισμό της Αρχής για το 1991. (Βλ. Ν. 92/91). Στο μεταξύ είχε συμπληρωθεί η διαδικασία που, όπως αναφέρει και ο Διευθυντής της Αρχής στο σημείωμά του της 26 Μαρτίου 1991, αφορούσε μόνο στη πλήρωση των 11 θέσεων του προϋπολογισμού του 1990.

Η Αρχή ενδιαφερόταν να προχωρήσει το ταχύτερο στην πλήρωση των νέων θέσεων. Επιλήφθηκε του θέματος στις 16 Απριλίου 1991. Έκρινε ότι θα μπορούσε να προχωρήσει στην πλήρωση των εννέα νέων θέσεων με επιλογή από τους 26 καταλληλότερους της διαδικασίας που προηγήθηκε. Αυτό και έκαμε.

Οι αιτητές ισχυρίζονται ότι ο διορισμός των εννέα ήταν παράνομος. Ήταν κατ' αναλογία εφαρμόσιμες στην περίπτωση οι πρόνοιες του περι Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990. (Ν. 1/90). Επομένως, ήταν υποχρεωτική με βάση το άρθρο 33(2), η δημοσίευση των νέων θέσεων. Ο κατάλογος των 26 που καταρτίστηκε, ήταν άσχετος με τις νέες θέσεις. Μεταξύ άλλων "η αλλαγή στον ουσιαστικό χρόνο μεταξύ της προκήρυξης των 11 θέσεων που έγινε το 1990 και των νέων θέσεων του 1991 διαφοροποίησε τον ουσιαστικό χρόνο

κατοχής των προσόντων γεγονός που αποτελεί ανεπίτρεπτη χρονική ανάμειξη".

5 Η Αρχή ήταν ευθύς εξ αρχής με την αντίληψη ότι εφαρμοζόταν στην περίπτωση ο Νόμος 1/90. Τον επικαλείται ρητά ο Γενικός Διευθυντής στο σημειώμά του της 26 Μαρτίου 1991 και η Υπηρεσιακή Επιτροπή στην έκθεσή της. Ανέπτυξε ενώπιόν μου αντίθετη άποψη. Υποστήριξε ότι ο Ν. 1/90 είναι ανεφάρμοστος. Επικαλέστηκε 10 συναφώς την απόφασή μου στην υπόθεση *Ιωάννα Πουλλή v. Αρχή Λιμένων Κύπρου* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3885 και την υπόθεση *Μάρω Κυπρή και Άλλες v. Αρχής Λιμένων Κύπρου* (1993) 4 Α.Α.Δ. 542, που την υιοθέτησε. Εισηγούνται διαζευκτικά πως εφόσον οι θέσεις δημιουργήθηκαν στις 10 Απριλίου, 1991, δεν θα μπορούσε να είχε γίνει δημοσίευσή τους μέσα στο πρώτο τετράμηνο του έτους σύμφωνα με 15 το άρθρο 33(1) του Νόμου 1/90, πως δεν εμπίπτει η περίπτωση στο άρθρο αυτό και πως ενόψει του άρθρου 29 του ίδιου Νόμου που δημιουργεί υποχρέωση σύντομης πλήρωσης κενών θέσεων, η διαδικασία που ακολουθήθηκε θα ήταν νόμιμη και κατ' εφαρμογή του Νόμου 1/90. Καταλήγουν ότι και στην περίπτωση διαπίστωσης παράβασης, αυτή ήταν επουσιώδης και δεν επηρεάζει το κύρος της απόφασης. 20

Με βάση τον Κανονισμό 1(1) του Μέρους IV των Κανονισμών του 1982 για την Αρχή Λιμένων Κύπρου (Σχέδια και λοιποί Όροι Υπηρεσίας Υπαλλήλων) Κ.Δ.Π. 317/82 όπως τροποποιήθηκε, οι 25 όροι εργασίας που ισχύουν για τους δημόσιους υπαλλήλους ισχύουν για τους υπαλλήλους της Αρχής νοουμένου ότι η Αρχή μπορεί, με την έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου, να εκδίδει δικούς της Κανονισμούς υπηρεσίας. Το άρθρο 19(2) των περι Αρχής Λιμένων 30 Κύπρου Νόμων του 1973 - 1987 (Βλ. ειδικά την τροποποίηση του βασικού Νόμου 38/73 από το Νόμο 62/87), περιλαμβάνει στην έννοια της φράσης "όροι υπηρεσίας" και το διορισμό υπαλλήλων στην Αρχή. Ο Κανονισμός 2(2) του Μέρους I των Κανονισμών της Αρχής (ανωτέρω), προβλέπει πως οι όροι που αναφέρονται σ' αυτούς 35 "έχουν την έννοια που αποδίδει σ' αυτούς ο Νόμος".

Ανεξάρτητα από την κριτική που θα μπορούσε να ασκηθεί ως προς το δόκιμο της διατύπωσης, η άποψη των αιτητών πως ο διορισμός, ως ρητά εντασσόμενος στην έννοια της φράσης "όροι υπηρεσίας", καλύπτεται από τον Κανονισμό 1 (ανωτέρω), αποκτά λογική βάση. Δεν εκδόθηκαν από την Αρχή ειδικοί Κανονισμοί πάνω στο θέμα και μπορεί να λεχθεί ότι εφαρμόζονται στην περίπτωση κατ' αναλογία όσα ισχύουν για τους δημόσιους υπαλλήλους. (Βλ. και *Kastellani v. Ports Authority* (1987) 3 C.L.R. 1300). 40

Η Κ.Δ.Π. 317/82 περιέχει ειδική πρόνοια (Βλ. Κανονισμό 3 του Μέρους IV) ως προς τα κριτήρια προαγωγής. Ειδικά δε ως προς τον τρόπο προσδιορισμού της αρχαιότητας των υπαλλήλων παραπέμπει όχι στα ισχύοντα για τους δημόσιους υπαλλήλους γενικά αλλά ειδικά στο άρθρο 36 των περι Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμων του 1967 - 1981 που ίσχυαν τότε. Η υπόθεση *Ιωάννα Πουλλή* (ανωτέρω) αναφερόταν σε προαγωγές. Αποφασίστηκε με γνώμονα τον πιο πάνω ειδικό Κανονισμό χωρίς να εξεταστεί ο Κανονισμός 1(1). (Βλ. σχετικά και τη διαφοροετική απόφαση στην υπόθεση *Νίκος Ψαθάρης και Άλλοι ν. Αρχή Λιμένων* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3917.)

Διαπιστώνεται παράβαση του Νόμου. Η διαζευκτική επιχειρηματολογία της Αρχής ως προς την αδυναμία εφαρμογής του Νόμου ενόψει της χρονικής στιγμής της δημιουργίας των θέσεων, δεν ευσταθεί. Δεν χρειάζεται να εμπλακώ σε συζήτηση ως προς την επάρκεια τουθεωρητικού της υπόβαθρου ιδιαίτερα ενόψει της ημερομηνίας κατά την οποία δημιουργήθηκαν οι νέες θέσεις. Το άρθρο 33(1) αναφέρεται σε δημοσίευση στο πρώτο τετράμηνο κάθε έτους των κενών θέσεων πρώτου διορισμού ή εκείνων που προβλέπεται ότι θα κενωθούν. Το έχουμε ότι οι εννέα θέσεις δημιουργήθηκαν στις 10 Απριλίου 1991. Το άρθρο 29 του Νόμου 1/90 δεν είναι σχετικό. Ορίζει πως η ΕΔΥ προβαίνει σε πλήρωση θέσεων μόνο ύστερα από γραπτή πρόταση της αρμόδιας αρχής που πρέπει να υποβάλλεται το βραδύτερο σε τέσσερεις μήνες από την ημέρα που η θέση έχει δημοσιευθεί ή κενωθεί. Δεν μπορώ να συμφωνήσω με την άποψη της Αρχής πως η δημοσίευση αμέσως μετά την δημιουργία της θέσης και μάλιστα στην περίπτωση αυτή μέσα στο πρώτο τετράμηνο του έτους, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι θα οδηγούσε σε παράβαση του Νόμου ή ότι η διαδικασία που ακολουθήθηκε ήταν η πλησιέστερη δυνατή μέσα στο ισχύον νομικό πλαίσιο.

Ανεξάρτητα από το εφαρμόσιμο του Νόμου 1/90 θεωρώ ορθή την εναλλακτική θέση των αιτητών πως, εν πάση περιπτώσει, ήταν απαραίτητη η δημοσίευση των θέσεων στα πλαίσια των κανόνων της χρηστής διοίκησης και ακόμα προς προσδιορισμό του ουσιώδους χρόνου κατοχής των προσόντων αλλά, προσθέτω, και της αποτίμησης της αξίας των υποψηφίων που θα εκδήλωναν ενδιαφέρον για τις θέσεις αυτές. Η διαδικασία που είχε προηγηθεί, αφορούσε, όπως ορθά σημειώνει και ο Διευθυντής της Αρχής στο σημείωμά του της 26 Μαρτίου 1991, μόνο στις 11 θέσεις που ήταν κενές τότε. Οι υποψηφιότητες που υποβλήθηκαν αφορούσαν εκείνες τις θέσεις μόνο και όχι άλλες. Ο γραπτός διαγωνισμός που διεξάχθηκε ήταν μέθοδος αξιολόγησης κατά το χρόνο που διεξάχθηκε ως

5 προς τις θέσεις εκείνες. Το ίδιο και όσα άλλα συνυπολογίστηκαν
 ως προσδιοριστικά της αξίας των υποψηφίων. Η δημοσίευση των
 θέσεων υποχρεωτικά θα μετέθετε σε χρόνο μέλλοντα όσα θα συ-
 ναρτώνταν τόσο προς την κατοχή των προσόντων όσο και προς τη
 10 συγκριτική αξία των υποψηφίων που θα μπορούσε να ήταν ή να
 μὴν ήταν οι ίδιοι. Η επιλογή των εννέα καταλληλότερων από τον
 τελικό κατάλογο που καταρτίστηκε για τους σκοπούς άλλης διαδι-
 κασίας και η ουσιαστική συγχώνευση των δυο διαδικασιών, ανεπί-
 15 πτρεπτα και χωρίς νομοθετική κάλυψη πρόσδωσε στα όσα προηγή-
 θηκαν διαχρονική σημασία.

Με τα πιο πάνω απαντάται και το επιχείρημα πως η όποια πα-
 ρατυπία ήταν επουσιώδης. Στην υπόθεση *Ανδρέας Γεωργίου και*
Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1443, κρίθηκε ότι η παρά-
 15 λειψη δημοσίευσης θέσης πρώτου διορισμού και προαγωγής συ-
 νιστούσε παράβαση του νόμου, μὴ ουσιώδη όμως στην περίπτω-
 ση εκείνη. Τα γεγονότα εκεί ήταν εντελώς διαφορετικά. Θεωρώ
 ότι έχει στοιχειοθετηθεί λόγος ακυρότητας της απόφασης για πλή-
 ρωση των εννέα θέσεων από τον τελικό κατάλογο που καταρτί-
 20 στηκε για τους σκοπούς της προηγηθείσας διαδικασίας.

Με τις δυο προσφυγές προσβάλλεται το κύρος όλων των διο-
 ρισμών που έγιναν με την απόφαση της 16 Απριλίου 1991 με την
 25 εξαιρέση του διορισμού του Δημοσθένη Πίστου. Αυτός ο τελευ-
 ταιός διορισμός δεν αποτελεί αντικείμενο της διαδικασίας. Οι
 υπόλοιποι πρέπει να ακυρωθούν.

Ο Εμμ. Βασιλείου, αιτητής στην Προσφυγή 558/91 διεκδίκησε
 κατοχή του επιπρόσθετου προσόντος της γνώσης "άλλων ξένων
 30 γλωσσών", πέρα δηλαδή από την καλή γνώση της Ελληνικής και της
 Αγγλικής γλώσσας που ήταν απαραίτητο προσόν. Επισύναψε τρία
 πιστοποιητικά. Το ένα βεβαίωνε την παρακολούθηση σειράς 24 μα-
 θημάτων στα γερμανικά που διοργανώθηκε από το Υπουργείο
 35 Παιδείας κατά την περίοδο Νοεμβρίου 1989 - Μαΐου 1990. Το δεύ-
 τερο αναφέρεται σε εντατική σειρά μαθημάτων στα Ολλανδικά. Το
 τρίτο περιγράφει το επίπεδο της γνώσης από τον αιτητή της Ολλαν-
 δικής γλώσσας από την άποψη του προφορικού και του γραπτού
 λόγου, της προφοράς, της ορθογραφίας και των ιδιοματισμών.

40 Είναι το παράπονο του Εμμ. Βασιλείου πως το Διοικητικό Συμ-
 βούλιο της Αρχής δεν ασχολήθηκε με το πρόσθετο προσόν του το
 οποίο και συνεπώς παραγνωρίστηκε εντελώς. Προσθέτει πως και
 στην περίπτωση που θα εθεωρείτο ότι το Διοικητικό Συμβούλιο
 πρόβει στην αξιολόγηση των υποψηφίων έχοντας υπόψη και το

πρόσθετο προσόν του, ελλείπει εντελώς η αναγκαία αιτιολόγηση της παραγνώρισής του.

Η απάντηση στην αγόρευση για τους καθ' ων η αίτηση παραγνωρίζει πως δεν είναι έργο του Δικαστηρίου η ερμηνεία και η εφαρμογή του σχεδίου υπηρεσίας. Υποστηρίζεται πως η παρακολούθηση σειράς μαθημάτων και μάλιστα χαμηλού επιπέδου στην περίπτωση της γερμανικής γλώσσας, δεν τεκμηριώνει από μόνη της γνώση ορισμένης γλώσσας. Προστίθεται πως εν πάση περιπτώσει η φράση "άλλη ξένη γλώσσα" στο σχέδιο υπηρεσίας θα πρέπει να ερμηνευθεί ως αναφερόμενη σε άλλη ευρωπαϊκή γλώσσα ευρείας χρήσης όπως για παράδειγμα η Γαλλική, η Γερμανική και η Ιταλική. Καλείται λοιπόν το Δικαστήριο να θεωρήσει την Ολλανδική γλώσσα ως περιορισμένης χρήσης και τελικά να καταλήξει στο συμπέρασμα πως ο Εμμ. Βασιλείου δεν είχε το επιπρόσθετο προσόν. 5
10
15

Αυτή η ερμηνευτική προσέγγιση είναι σίγουρα αυθαίρετη. Ούτως ή άλλως όμως ο αιτητής διεκδίκησε και γνώση της Γερμανικής γλώσσας που και κατά την αγόρευση των καθ' ων η αίτηση καλύπτεται από το σχέδιο υπηρεσίας. Το βασικό όμως σ' αυτή τη διαδικασία συνίσταται στο ότι εμπίπτει στη δικαιοδοσία του αρμόδιου οργάνου η διαμόρφωση πρωτογενούς γνώμης ως προς το αν υποψήφιος κατείχε ή όχι πρόσθετο προσόν. Είναι φανερό πως το Διοικητικό Συμβούλιο δεν έστρεψε την προσοχή του προς αυτή την κατεύθυνση. Από τη μελέτη του φακέλου προκύπτει μόνο αναφορά της Υπηρεσιακής Επιτροπής στα πιστοποιητικά που επισυνάφθηκαν από τον αιτητή και από μια ακόμα υποψήφια, τη Νίκη Καστώρη που διεκδίκησε γνώση της Γαλλικής και της Ισπανικής γλώσσας. Η οποιαδήποτε αμφιβολία ως προς την αποδεικτική δύναμη των πιστοποιητικών, θα έπρεπε να οδηγήσει στη διεξαγωγή έρευνας. 20
25
30

Δεν διεξάχθηκε οποιαδήποτε έρευνα, δεν έγινε αναφορά στο θέμα από το Διοικητικό Συμβούλιο και το συμπέρασμα είναι πως, όσο και αν τεκμαίρεται ότι μελετήθηκαν οι φάκελοι στο σύνολό τους, δεν διαμορφώθηκε άποψη ως προς το αν ο αιτητής είχε ή όχι το πρόσθετο προσόν. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ποιά θα ήταν το αποτέλεσμα της σύγκρισης των υποψηφίων στην περίπτωση που θα εθεωρείτο ότι ο αιτητής κατείχε το πρόσθετο προσόν. Δεν είναι δυνατό να προβλέψουμε αν το Διοικητικό Συμβούλιο θα ήταν διατεθειμένο να το παραγνωρίσει και αν ναι με ποιά αιτιολογία. Για το λόγο αυτό η απόφαση ως προς το διορισμό των ενδιαφερομένων μερών που προσβάλλει ο Εμμ. Βασιλείου είναι άκυρη. Στην πρόσφατη απόφαση *Κυπριακή Δημοκρατία μέσω της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας v. Ηλία Υφαρίδη και Άλλου* (1993) 3 Α.Α.Δ. 35
40

280, η Ολομέλεια εξήγησε πως δεν παρίσταται ανάγκη ειδικής αιτιολόγησης όταν τόσο ο αιτητής όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος έχουν πρόσθετο προσόν. Στην παρούσα περίπτωση δεν υπάρχει διατυπωμένη κρίση του Διοικητικού Συμβουλίου ως προς το αν η

5 Ν. Καστώρη έχει τελικά το πρόσθετο προσόν και δεν μπορούν να γίνουν εικασίες ούτε στην περίπτωση της.

Η επιτυχία της μιας από τις συνεκδικαζόμενες προσφυγές που στρέφονται κατά της ίδιας απόφασης καθιστά την άλλη χωρίς

10 αντικείμενο. (Βλ. *Κλέαρχος Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1318 και *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Βαρνάβας Χαραλάμπους και Άλλου* (1992) 3 Α.Α.Δ. 251.) Ο Μ. Παύλου, αιτητής στην Προσφυγή 642/91 προσβάλλει και τους 11 διορισμούς που έγιναν με την απόφαση της 10 Απριλίου 1991. Η

15 επιτυχία της προσφυγής 558/91 του Εμμ. Βασιλείου, οδηγεί στην ακύρωση των 6 από αυτούς. Παραμένει για εξέταση το κύρος του διορισμού των υπόλοιπων πέντε, δηλαδή των Ηρακλή Κουζούπη, Μάρως Κωνσταντίνου, Ανδρέα Σ. Μιχαήλ, Έλενας Ορθοδόξου και Παναγιώτη Παναγιώτου.

20 Ο αιτητής Μ. Παύλου προβάλλει τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

1. Δεν καταρτίστηκε τελικός κατάλογος υποψηφίων κατά παράβαση του άρθρου 33(8) του Νόμου 1/90 που εφαρμόζεται

25 κατ' αναλογία.

2. Το Διοικητικό Συμβούλιο αναιτιολόγητα κάλεσε σε συνέντευξη και υποψήφιους άλλους από εκείνους που περιλήφθηκαν στο προκαταρκτικό κατάλογο που κατάρτισε η Υπηρεσιακή

30 Επιτροπή.

3. Είναι ανάπηρος και η μη προτίμησή του συνιστούσε παράβαση του άρθρου 44 του Νόμου 1/90.

35

4. Υπερτερούσε έκδηλα των συνυποψηφίων του.

Η Υπηρεσιακή Επιτροπή, κατ' εφαρμογή, όπως σημειώνει, του άρθρου 33 του Νόμου 1/90, ετοίμασε προκαταρκτικό κατάλογο που περιλάμβανε τους 44 κατά την άποψή της πιο κατάλληλους

40 και έκθεσε για τους 72 υποψηφίους που πέτυχαν στη γραπτή εξέταση. Το Διοικητικό Συμβούλιο, στη συνεδρία του της 28 Μαρτίου 1991, αποφάσισε να καλέσει σε προσωπική συνέντευξη και τους 72 υποψηφίους που πέτυχαν στη γραπτή εξέταση. Δεν είναι ορθό, επομένως, πως δεν ήταν αιτιολογημένη η απόφαση εκείνη. Το Δι-

οικητικό Συμβούλιο δεν θέλησε τον αποκλεισμό υποψηφίων που είχαν πετύχει στη γραπτή εξέταση. Δεν ευσταθεί ακόμα ο ισχυρισμός πως δεν καταρτίστηκε τελικός κατάλογος. Αποτελείτο από τους 72 υποψηφίους που πέτυχαν στη γραπτή εξέταση. Η απόφαση για το μή αποκλεισμό οποιουδήποτε από αυτούς από το τελικό στάδιο της επιλογής, ισοδυναμούσε, στην περίπτωση αυτή, με καταρτισμό τελικού καταλόγου. 5

Σύμφωνα με το άρθρο 44 του Νόμου 1/90 όταν ανάπηρος υποψήφιος κατέχει όλα τα απαιτούμενα από το σχέδιο υπηρεσίας προσόντα θα προτιμάται εφόσον το αρμόδιο για την επιλογή όργανο ικανοποιείται ότι (α) διαθέτει τις ικανότητες για να ασκεί τα καθήκοντα της θέσης, και (β) δεν υστερεί, όταν συγκρίνεται με τους υπόλοιπους υποψηφίους, σε αξία και προσόντα. Ο Μ. Παύλου είχε επισυνάψει στην αίτησή του για διορισμό προσωρινό απολυτήριο από την Εθνική Φρουρά που του χορηγήθηκε επειδή εκρίθη ως ακατάλληλος για στρατιωτική θητεία και το ακόλουθο πιστοποιητικό της Επιτροπής Ανακουφίσεως Παθόντων. 10 15

ΒΕΒΑΙΩΣΗ 20

"Βεβαιώνεται ότι ο Μιχαήλ Παύλου Αρ. Πολ. Ταυτ. 467056, από τη Γερμασόγια, που υπόβαλε αίτηση για πρόσληψή του στην Αρχή Λιμένων, κρίθηκε από την Επιτροπή Ανακουφίσεως Παθόντων ως "ανάπηρος" (ποσοστό αναπηρίας 50%) σύμφωνα με τη σχετική Νομοθεσία λόγω των γεγονότων της Τουρκικής εισβολής στην Κύπρο". 25

Επομένως, έθεσε σαφώς ζήτημα αναπηρίας του σε σχέση με την αίτησή του για πρόσληψη. Η διαπίστωση ότι είχε τα προσόντα της θέσης, στο πλαίσιο του Νόμου 1/90 που και η Αρχή αποσκοπούσε να εφαρμόσει, έθετε θέμα έρευνας ως προς την συνύπαρξη των δυο προϋποθέσεων για την προτίμησή του. Τέτοια έρευνα δεν έχει διεξαχθεί. Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής, ως το αρμόδιο για την επιλογή όργανο, δεν ασχολήθηκε με το ζήτημα και βέβαια δεν είναι για το Δικαστήριο να εκφράσει άποψη είτε ως προς το αν ο αιτητής ήταν ανάπηρος με την έννοια του Νόμου είτε ως προς τα υπόλοιπα προαπαιτούμενά του. 30 35

Το Διοικητικό Συμβούλιο έκρινε ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη υπερέχουν του αιτητή. Τίθεται έτσι ζήτημα αν με αυτό τον τρόπο ελλείπει η προϋπόθεση του Νόμου να μή υστερεί έναντι των άλλων υποψηφίων έτσι που να μή μπορεί σε καμιά περίπτωση να τίθεται ζήτημα προτίμησής του αιτητή ως εκ της προβληθείσας αναπηρίας 40

του. Στην υπόθεση *Ελπινίκη Γεωργίου ν. ΕΔΥ* (1991) 4 Α.Α.Δ. 4104, κάτω από ανάλογες συνθήκες, εκρίθη πως παρά την απόφαση της ΕΔΥ ότι η κατ' ισχυρισμό ανάπηρη υποψήφια υστερούσε, θα έπρεπε να είχε γίνει σχετική έρευνα και για το λόγο αυτό η απόφαση ακυρώθηκε.

Η κρίση ως προς το συσχετισμό της αξίας και των προσόντων του ανάπηρου υποψήφιου προς τα αντίστοιχα των συνυποψηφίων του, δεν συνδέεται με την αναπηρία του. Μορφώνεται με γνώμονα όσα εύλογα μπορούν να συναρτηθούν προς αυτά τα κριτήρια. Ενόψει τέτοιας κρίσης, η αναπηρία του υποψήφιου δεν είναι δυνατό να διαδραματίσει ρόλο κατά το Νόμο όσο και αν, όπως στην παρούσα υπόθεση, δεν στράφηκε η προσοχή του αρμόδιου οργάνου προς την κατεύθυνση της σχετικής νομοθετικής πρόνοιας. Φτάνει αυτή η κρίση να μπορεί να επικυρωθεί ως εύλογα επιτρεπτή.

Εφόσον τίθεται ζήτημα εφαρμογής του άρθρου 44, το ζητούμενο δεν είναι πλέον αν ο ανάπηρος υποψήφιος είναι έκδηλα υπέρτερος των ενδιαφερομένων μερών. Είναι σαφώς διαφορετικό και οπωσδήποτε λιγότερο. Αποκτά σημασία η κατ' ισχυρισμό αναπηρία και εγείρεται ζήτημα έρευνας ως προς αυτή όταν, πάνω στη βάση των αντικειμενικών δεδομένων, καταφαίνεται πως η κρίση ως προς το ότι υστερεί ανάπηρος έναντι των ενδιαφερομένων μερών σε αξία και προσόντα δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή.

Έχω εξετάσει, επομένως, τα δεδομένα. Ο Μ. Παύλου είναι απόφοιτος επταταξίου Εσπερινού Γυμνασίου, του Τμήματος Ναυτιλιακών Σπουδών της Μέσης Ημερήσιας Ιδιωτικής Σχολής Στελεχών Ναυτιλιακών Επιχειρήσεων Αθηνών και κατέχει δίπλωμα στα Ναυτιλιακά ύστερα από μονοετή φοίτηση στο London School of Foreign Trade. Στη γραπτή εξέταση εξασφάλισε 63.5 μονάδες, και αξιολογήθηκε ως πολύ καλός στην προφορική εξέταση που διεξήγαγε η Υπηρεσιακή Επιτροπή και ως μέτριος στη δεύτερη που διεξήγαγε το Διοικητικό Συμβούλιο. Η Μάρω Κωνσταντίνου κατέχει πτυχίο χημείας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και Πιστοποιητικό Επιτυχίας στις Κυβερνητικές εξετάσεις. Εξασφάλισε 67.75 μονάδες στη γραπτή εξέταση και αξιολογήθηκε ως πάρα πολύ καλή στην πρώτη προφορική εξέταση και ως πολύ καλή στη δεύτερη. Ο Ανδρέας Μιχαήλ είναι απόφοιτος της Τεχνικής Σχολής Λεμεσού, του Πανεπιστημίου της Λυών στο Section Politique et Administration και παρηκολούθησε τρίμηνη σειρά μαθημάτων στο Institute of Computer Science στη Λεμεσό. Εξασφάλισε 71.25 μονάδες στη γραπτή εξέταση και αξιολογήθηκε ως πάρα πολύ καλός στην πρώτη προφορική εξέταση και ως πολύ καλός στη

δεύτερη. Ο Η. Κουζούπης είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και αυτοεργοδοτούμενος δικηγόρος. Συγκέντρωσε 63 μονάδες στη γραπτή εξέταση και αξιολογήθηκε ως πολύ καλός και στις δυο προφορικές εξετάσεις. Η Ε. Ορθοδόξου είναι απόφοιτος του Θ' Γυμνασίου Λεμεσού. Παρουσίασε διάφορα πιστοποιητικά για παρακολούθηση σειράς μαθημάτων. Συγκέντρωσε 61.75 μονάδες στη γραπτή εξέταση και αξιολογήθηκε ως ανεπαρκής στην πρώτη προφορική εξέταση και ως πολύ καλή στη δεύτερη. Ο Π. Παναγιώτου κατέχει δίπλωμα Ραδιοτηλεφωνητού Πρώτης Τάξης του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας της Ελλάδας και Γενικό Πτυχίο Ραδιοτηλεγραφήτου της Νομαρχίας Αττικής. Παρουσίασε διάφορα πιστοποιητικά μετεκπαίδευσης και Επιτυχίας στις Κυβερνητικές Εξετάσεις. Συγκέντρωσε 61.25 μονάδες στη γραπτή εξέταση και αξιολογήθηκε ως πάρα πολύ καλός στην πρώτη προφορική εξέταση και ως πολύ καλός στη δεύτερη.

Ο Μ. Παύλου απέδωσε, επομένως, καλύτερα από τα τρία αναφερόμενα ενδιαφερόμενα μέρη στη γραπτή εξέταση. Τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν είχαν να κάμουν με την υπέρμετρη, όπως ήταν ο ισχυρισμός του αιτητή, βαρύτητα που προσδόθηκε στην προφορική εξέταση που διεξάχθηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο. Έγινε αναφορά συναφώς στη νομολογία αναφορικά με τη σημασία των γραπτών εξετάσεων ως ασφαλέστερου και πλέον αντικειμενικού δείκτη της αξίας των υποψηφίων. Αυτά τα επιχειρήματα δεν μπορούν να ευσταθήσουν στην περίπτωση των ενδιαφερομένων μερών Μ. Κωνσταντίνου και Α.Σ. Μιχαήλ. Και οι δυο είχαν εξασφαλίσει ψηλότερη βαθμολογία σε σχέση με τον Μ. Παύλου στις γραπτές εξετάσεις και είχαν αξιολογηθεί ως υπέρτεροι του στις προφορικές εξετάσεις. Με αυτά τα δεδομένα η κρίση του Διοικητικού Συμβουλίου πως αυτά τα ενδιαφερόμενα μέρη υπερερούσαν και του Μ. Παύλου, πράγμα που αναπόφευκτα σημαίνει ότι ο Μ. Παύλου υστερούσε έναντί τους, ήταν εύλογα επιτρεπτή.

Δεν θα μπορούσε όμως να λεχθεί το ίδιο σε σχέση με τους Η. Κουζούπη, Ε. Ορθοδόξου και Π. Παναγιώτου. Θεωρήθηκαν ότι απέδωσαν καλύτερα στην προφορική εξέταση ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου αλλά είχαν συγκεντρώσει και οι τρεις χαμηλότερη βαθμολογία από το Μ. Παύλου στη γραπτή εξέταση. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι η Ε. Ορθοδόξου είχε χαρακτηριστεί από την Υπηρεσιακή Επιτροπή ως ανεπαρκής και αποκλείστηκε από τον προκαταρκτικό κατάλογο που είχε καταρτιστεί. Θα μπορούσε να λεχθεί ότι πάνω στη βάση του συνόλου των δεδομένων ήταν εύλογα επιτρεπτή η επιλογή που έγινε. Όπως όμως έχω σημειώσει δεν είναι αυτό το ζητούμενο στην περίπτωση που τίθεται θέμα εφαρ-

μογής του άρθρου 44 του Νόμου 1/90 για προτίμηση ανάπηρου. Χρειάζεται, αν πρόκειται να μὴν προτιμηθεί ο ανάπηρος, να κριθεί ότι υστερεί έναντι των συνυποψηφίων του. Κρίνω πως, παρά την υποδεέστερη αξιολόγησή του Μ. Παύλου στην προφορική εξέταση, 5 ενόψει της καλύτερης απόδοσής του στη γραπτή εξέταση δεν θα ήταν εύλογα επιτρεπτό να θεωρηθεί ότι υστερεί σε αξία σε σχέση με τα τρία ενδιαφερόμενα μέρη που προανέφερα. Επομένως, σε ό,τι αφορά αυτά τα τρία ενδιαφερόμενα μέρη αποκτά σημασία αν ο Μ. Παύλου ήταν ανάπηρος με την έννοια του Νόμου και αν γενικά συ- 10 νέτρεχαν και οι υπόλοιπες προϋποθέσεις του Νόμου προκειμένου να προτιμηθεί. Η παράλειψη οποιασδήποτε αναφοράς στο ζήτημα αυτό και η μή διεξαγωγή οποιασδήποτε σχετικής έρευνας συνιστά λόγο ακυρότητας των τριών διορισμών που αναφέρθηκαν.

15 Η τελική κατάληξη είναι η ακόλουθη:

1. Επιτυγχάνουν και οι δυο προσφυγές σε σχέση με τους 8 από τους 9 διορισμούς που έγιναν με την απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου ημερομηνίας 16 Απριλίου 1991. Οι διορισμοί εκείνοι, 20 με την εξαίρεση του διορισμού του Δημοσθένη Γ. Πίστου που δεν προσβάλλεται, ακυρώνονται.

2. Η προσφυγή 558/91 του Εμμανουήλ Βασιλείου επιτυγχάνει και σε ό,τι αφορά τα ενδιαφερόμενα μέρη Σ. Αναστασιάδη, Α. Ηρακλέ- 25 ους, Μ. Καρακόκκινο, Ν. Καστώρη, Κ. Κυπριανού, Ρ. Παπαδάκη ενόψει της απόφασής μου σε σχέση με το ζήτημα του πρόσθετου προσόντος του αιτητή. Οι πιο πάνω διορισμοί ακυρώνονται.

3. Η προσφυγή 642/91 του Μ. Παύλου επιτυγχάνει, έχοντας υπό- 30 ψη τα όσα έχουν αναφερθεί ως προς την προβληθείσα αναπηρία του σε σχέση με το διορισμό των Η. Κουζούπη, Ε. Ορθοδόξου και Π. Παναγιώτου. Ο διορισμός των πιο πάνω ακυρώνεται. Η προσφυγή απορρίπτεται σε σχέση με τα ενδιαφερόμενα μέρη Μ. Κων- 35 σταντίνου και Α.Σ. Μιχαήλ και οι διορισμοί αυτοί επικυρώνονται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν μερικώς χωρίς διαταγή για έξοδα.